

Exposició de Dolors Puigdemont al Museu Can Mario

L'artista, nascuda a Amer, proposa un viatge al seu interior a través de l'exposició «Transparència endins». La mostra ha estat concebuda com una instal·lació d'afinitat entre la quarantena d'obres que la formen, creades majoritàriament a partir del 2006, i que barregen diferents tècniques i materials, com són la malla metàl·lica, el paper, la tela, la llana, la sal, el pa d'or, la fusta o les restes de poda, entre altres. A més, l'artista hi manifesta la voluntat d'expandir les seves peces cap a l'espai i cap al públic jugant amb les llums i les ombres, i incorporant projeccions audiovisuals a algunes d'elles.

Les obres que formen l'exposició són més suggestives que literals i es poden agrupar en diverses sèries o conjunts en què l'artista articula un joc entre elements binaris que es complementen entre ells: sòlid-transparent, metàl·lic-orgànic, rigid-tou, artificial-natural, moviment-quietud, llum-ombra, tàctil-visual, etc. Aquest equilibri replica la tensió entre la superfície i el fons a la qual fa referència el títol de la mostra que es podrà visitar fins al 31 de març.

«Transparència endins» convida a descobrir el món interior de l'artista, construït a base de records i vivències molt íntims i personals, però amb els quals tothom pot connectar.

Una de les peces més rellevants d'aquesta exposició es titula «Merkaba daurat en record de Hilma af Klint» (2014), una dedicatòria amb què Puigdemont reconeix el deute amb aquesta artista sueca que els últims anys ha anat adquirint més significació per a moltes persones interessades en l'art. Es tracta d'un doble tetraedre de fusta pintada de color daurat, suspès del sostre i que gira

sobre si mateix damunt un cercle de sal; un objecte que ens remet al concepte de geometria sagrada.

En la mostra, també hi trobem peces en les quals el principal material és el paper japonès. En aquestes obres, Puigdemont mulla el paper en l'aigua de midó de fer bullir l'arròs, de manera que hi pot fer forats amb els dits i incisions, i separar-ne les fibres (que canvien la textura original) i, finalment, hi passa unes pinzellades de color. El resultat són unes obres transparents de gran subtileza, de dimensions considerables, que presenta emmarcades dins uns metacrilats.

| Redacció |

La nollegiu Mediterrània

Solito

Entre les moltes novetats que van arribant a la llibreria cada setmana (us en faríeu creus!) ha desembarcat «Solito» de Javier Zamora. Es tracta d'una

obra novel·lada d'una aventura dramàtica que va acabar bé. Zamora és un ciutadà avui nord-americà d'origen salvadorenc que l'any 99 va viatjar sol des del seu país fins a Califòrnia per reunir-se amb els seus pares. Dos són els aspectes més rellevants d'aquesta odissea per retrobar-se amb la família: tenia només nou anys i l'aventura va acabar en èxit. Cosa que no sempre ni era ni és així perquè la xifra de tota la gent que es juga la vida per buscar una vida millor (desembarcant als Estats Units o a Europa) és una xifra desconeguda i, com temen les principals Organitzacions no governamentals, insuportablement inhumanes. Acabem sempre parlant o lle-

gint sobre els punts d'origen i els punts d'arribada. De com de malament ho passen a casa o de com de malament els tractem quan arriben. Però sobre el que hi ha darrera de tot el viatge se'n parla poc. A «Solito», Javier Zamora ho explica amb tot luxe de detalls. I el que és més remarcable: ho fa encara amb la mirada del nen que va fer tot el viatge. En autobús fins a Guatemala, en patera fins a Mèxic (sense saber nadar) i la travessa pel desert de Sonora que només el seu nom ja causa por per tot el que ens han dit que passa allà. Zamora va estar a punt de perdre-hi la vida. Per la novel·la —perquè malgrat ser tot veritat no és un reportatge periodístic ni una crònica personal sinó la veu d'un

nen que fa tot el que estigui a les seves mans per retrobar-se amb els seus progenitors—, hi desfilen personatges emocionants i individus tenebrosos. Però especialment és màgica la imaginació infantil desbordant i la picaresca d'un nen de 9 anys que se les empesca de totes les maneres per arribar a la seva Itaca particular que no és Califòrnia, sinó la seva família. I és aquesta barreja el que provoca que llegim un llibre que ens manté alerta davant de cada nova aparició. El llibre està escrit originalment en anglès. I el podreu trobar traduït al català per Marta Marfany a Edicions del Periscopi i en castellà per José García Escobar a Random House.

| Xavier Vidal |